

KΑΤΟΧΗΝ & ΚΑΤΑΛΗΨΙΝ eundem significare affectum author est Galenus in libro Introductorio de pulsibus, & quarto libro de Causis pulsuum, ex quo quidem patet Siluium errare, qui in suo Gatinaria hæc inter se inuisitata, & vana quadam differentia distinguere nititur: vocatur verò huiusmodi affectio à Latinis vt scribit Cælius Aurelianus libro secundo acutorum morborum apprehensio, vel oppressio. Sunt qui occupationem, & detentionem, vrbem ex verbo interpretentur, recentiores congelationem vocant: continentur autem homines in eo statu quo malum eos deprehendit, eo modo quo afficiuntur, qui à frigore congelantur, & concresecunt, Porro catalepsim definit Galenus in libris de Locis affectis soporem, in quo palpebræ manent apertæ: alibi verò scribit idem author, nunc apertos esse, nunc verò clausos oculos eorum qui eo modo laborant. At

B in libro de Differentijs symptomatum statuit catalepsim esse resolutionem quandam imaginatricis actionis: quod quidem non placet, nam etsi aliquando contingit imaginationem in hoc affectu pati: tamen hoc perpetuum non est: quare catalepsim dicemus esse soporosum affectum, in quo oculi eum feruant habitum, & figuram, qualem habebant quando hoc malum inuasit. Est locus apud Galenum in secundo commentario Prorrheticorum vbi legitur: catalepsim quandam esse completam, in qua homo, nec moueri, nec loqui aliquid potest, aliam verò, in qua immotum & concretum corpus quidem est, exiguum tamen quidpiam homo loquitur, ex quo quidem patet, in hoc affectu, non solum oculos, sed etiam uniuersum corpus immobile reddi, quod si ita est, necesse utiq; est Aetium errare, qui scribit homines hoc malo oppressos, oculis nonnunquam nutare, aliquando intentè spectare, aliquando manus capiti, aut oculis, uel naribus inferre. Cæterum catalepsim fieri à multis causis, varijs in locis scribit Galenus. Nam in libro primo de Causis symptomatum ait, hoc malum committi per consensum cum ore ventriculi, aphorismo uerò tertio libri secundi, statuit causam huius esse uehementè frigiditatè cerebri, cum siccitate coniunctam, cum tamè secundo libro Prorrheticorum, uniuersam, causam sumat à siccitate, nulla facta frigiditatis mentione. Aetius uerò maximè reprehendendus est, qui hoc uitium nunc ab humore melancholico, nunc à sanguinis copia irruente, in caput nasci pronuntiat, nã si melancholicus humor id parere potest, quæ hi, qui melancholico morbo laborant, non fiunt oēs cataleptici? Præterea si necesse est, in hoc sopore corpus retinere suam figuram, rigidamq; manere, nequit illius causa esse sanguis, ex quo humida, & flaccida redduntur corpora, & quomodo (quæso) erit catalepsis medius affectus inter lethargum, & phrenitidè (ut ille ponit) quod scilicet frigida sit, vt in lethargo affectio, sicca uerò ut in phrenitide, nam ex sanguine non frigida & sicca, sed calida & humida passio oritur. Quapropter censendū est, causam huius mali non ex stomacho pendere, neque semper ex humore aliquo, sed uel à sola cerebri frigiditate, uel sola siccitate, aut utraq; qualitate simul coniunctis, hæc enim causa respondet effectui, & talis esse ex curatione agnoscitur.

D

LETHARGI nomen quidam deducunt à τῆς ληθῆς, καὶ ἀργῆς, idest obliuione, & captu gra, alij ἀπὸ τῆς ληθῆς καὶ ἀργῆς, idest obliuione, & inertia. Cælius uerò Aurelianus putat lethargum dictum esse ἀπὸ τῆς ληθῆς καὶ ἀργῆς, idest obliuione, & ocio, quod scilicet qui eo malo afficiuntur, omnia facile obliuiscantur, & inertes, ociosiq; decumbant. Quid uerò lethargus sit, & qualis eius natura, nunc ostendendum. de qua quidem re non parua fuit apud antiquos medicos, ut apud Cælium uidere est, controuersia, quinetiam Galenus uaria de hac re tradere solet. Nam definit ille lethargum aliquando esse morbum, & eum periculosum, ut libro primo de Morbis vulgaribus, aliquando uerò statuit esse deficientem, & ueluti infirmum motum facultatis imaginatricis, ut ex libro de Differentijs symptomatum patet, quod si nomen ipsum obliuionem, & segnitiam significat, atque inter soporosos affectus lethargum reponimus, non ex imaginationis uitio, quod alios soporosos affectus comitari potest, nec ex morbo, sed ex symptomate, definitionem illius moliri non oportet. Verum & in hoc difficultates non parua oriuntur, quoniam ignoramus differentiam soporis, qui in lethargo contingit, & comate, alijsque soporosis affectibus, siquidem & comatosi & lethargici inexpugnabili dormiendi necessitate nonnunquam pari modo tenentur, quare constat non solum per somnum lethargum definiendum esse, sed alia esse addenda, per quæ ab alijs soporibus seiungatur. Addit autem Galenus libro decimo tertio methodi febrem, scribit enim eo loco, soporem qui cum febre est, lethargum uocari, uerum nec hoc sufficere uidetur, non enim uniuersi sopores qui cum febre consistunt lethargos rectè appellare possumus, si modo receptum est à medicis soporis causam præsentem lethargo in capite consistere ex pituitoso tumore. Nam per accessiones febrium pituitosarum sopores nonnunquam excitantur, quos nemo inter lethargos recenset, nimirum quod mali radix in cerebro nõ sit.

Ioannis Argent. de Somno & Vigilia.

D Præ-